

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.655 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN CAMP, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Chinese nationaliteit en van Tibetaanse origine te zijn.

Op 8 februari 2007 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 5 maart 2007 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 3 juli 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 3 juli 2007 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 21 december 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 5415 het beroep en weigert de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 februari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 06/02/2007 bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er voor hem een beslissing ‘weigering van verblijf’ werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/03/2007; overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10/04/2007 aanvankelijk een beslissing ‘ontvankelijk’ voor hem nam maar er uiteindelijk voor betrokkene een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ op 05/07/2007 werd genomen vanwege het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bevestigde op 21/12/2007; overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 28/02/2008 waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene foto’s voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze foto’s niet van die aard zijn dat ze de essentie van zijn vorige beslissing kan wijzigen; overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

2. Rechtspleging.

De kennisgeving van het beroep aan verwerende partij gebeurde op 11 april 2008.

De op 22 april 2008 neergelegde nota van de verwerende partij is niet ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Met toepassing van artikel 39/59, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet wordt de nota om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat als nieuwe gegevens moeten worden beschouwd nieuwe feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin

betrokkene ze had kunnen invoeren, dat naast nieuwe feiten of situaties tevens nieuwe bewijsstukken in overweging dienen te worden genomen, indien ze een gegronde asielaanvraag aannemelijk maken. Verzoeker stelt dat hij bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag nieuwe bewijsstukken neerlegde die zijn asielaanvraag aannemelijk maken, met name foto's, bewijzen van zijn periode als monnik, bewijzen van identiteit, een identiteitsdocument als monnik alsook het toezendingsbewijs van voormelde documenten op datum van 30 december 2007. Verzoeker stelt dat hij na het verkrijgen van voornoemde nieuwe bewijsstukken op 30 december 2007 noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag moest doen, daar er geen enkele andere beroepsmogelijkheid bestaat en dat het niet in overweging nemen van nieuwe bewijsstukken onredelijk zou zijn. Verzoeker poneert eveneens dat naast de nieuwe bewijsstukken er zich tevens veranderingen hebben voorgedaan met betrekking tot de situatie in het land van herkomst, zoals blijkt uit het negatief reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken en de berichtgeving van Amnesty International. In zijn feitenrelaas geeft verzoeker passages uit de voornoemde teksten weer. Verzoeker vervolgt dat deze veranderingen beschouwd moeten worden als nieuwe relevante gegevens die een in overwegingname van zijn asielaanvraag rechtvaardigen, daar ze voor hem een reëel risico inhouden om het slachtoffer te worden van foltering en andere onmenselijke behandelingen. Verzoeker is van mening dat de nieuwe gegevens wel degelijk zijn geloofwaardigheid herstellen.

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker opnieuw dat hij nieuwe bewijsstukken voorlegde en stelt dat hij als nieuwe gegevens aanbracht, de veranderingen die zich in zijn land van herkomst hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen invoeren. Hij stelt dat hij in zijn annulatieberoep uitvoerig uiteenzette wat volgens de wet als nieuwe gegevens dienen beschouwd te worden en waarom de gegevens die verzoeker voorbracht in zijn tweede asielaanvraag wel degelijk als nieuwe elementen dienen beschouwd te worden. Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij in haar nota met opmerkingen onterecht stelt dat enkel foto's werden voorgelegd die niet van die aard zijn de beslissing van de eerste asielaanvraag te wijzigen en dat hij geen enkel valabel argument zou aanbrengen ter ondersteuning van de bewering dat wat hem persoonlijk betreft, er ernstige aanwijzingen zouden zijn omtrent de gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker vindt dit een zeer vage en slecht/onvoldoende gemotiveerde bewering. Hij is van mening dat de nieuwe bewijsstukken wel degelijk aantonen dat verzoeker monnik was, dat hij uit Tibet komt, dat hij aanhanger is van de Dalai Lama en dat uit de actualiteit overduidelijk blijkt dat mensen met een dergelijk profiel, waaronder verzoeker, wel degelijk worden mishandeld en terecht een zeer grote vrees hebben voor mishandeling en zelfs voor hun leven. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij de nieuwe gegevens niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe

gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe elementen” de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan verzoekers voorgaande asielprocedures en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de tweede asielaanvraag van verzoeker blijkt dat verzoeker stelde wat volgt:

“Voor ik Tibet verliet had ik al problemen met de Chinese autoriteiten. Als ik terugkeer naar Tibet zal ik zeker opgepakt en opgesloten worden.

Hebt u contact met familie in Tibet? Ik had telefonisch contact met mijn zus Tsering. Ze zei dat de situatie nog erger was en dat ik niet veel mocht zeggen over de telefoon. Ze was bang dat de telefoon afgeluisterd werd. Als ik voorheen belde ging de telefoon onmiddellijk over naar de beltoon, de laatste keer was er wat tijd tussen voor hij overging.

Op 01/08/2007 was er een grote demonstratie in Lithang, vertelde mijn zus. Daarom is de politie strenger geworden bij controles. Na de demonstraties werden alle mensen in Lithang gecontroleerd die al buiten het land waren geweest, in het bijzonder in India.

In mijn eerste interview heb ik me vergist van datum. Ik zei de eerste augustus en het moet zijn op 03 augustus 2006.

Het is heel moeilijk voor ons, Tibetanen, om terug te keren naar Tibet. Ik kan ook onmogelijk terug naar Tibet.”

Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- foto's,
- bewijzen van zijn periode als monnik,
- bewijzen van identiteit,
- een identiteitsdocument als monnik,
- het toezendingsbewijs van voormelde documenten op datum van 30 december 2007.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag niet werd aanvaard en hij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht, met name de datum van het incident op de paardenrace en het moment waarop verzoeker eerstvolgens werd opgezocht door de politie. Tengevolge van deze tegenstrijdigheden werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Dit is de essentie van de beslissingen betreffende verzoekers eerste asielaanvraag. Gezien de essentie van de vorige beslissingen de tegenstrijdigheden en de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht betreffen en niet verzoekers identiteit als Tibetaan of als monnik, of als fervent aanhanger van de Dalai Lama, kon de verwerende partij terecht en op redelijke wijze besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht, nu de door hem neergelegde stukken ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geenszins de essentie van de vorige beslissingen konden weerleggen. Aangaande de foto's stelt verzoeker ook nergens op welke manier deze de tegenstrijdigheden in of de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen rechtzetten. Aldus kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de door hem aangebracht nieuwe gegevens de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Waar verzoeker stelt dat naast de nieuwe bewijsstukken, er zich tevens veranderingen hebben voorgedaan in zijn land van herkomst en dit blijkt uit een negatief reisadvies van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken van 10 maart 2008 en uit berichtgevingen van

Amnesty International, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag enkel in vage bewoordingen stelt dat zijn zus hem vertelde dat de situatie in Tibet nog erger was en ook dat de controles door de politie strenger geworden waren. De documenten waarnaar verzoeker verwijst werden niet aangehaald ter gelegenheid van zijn asielaanvraag. Het document van het ministerie van Buitenlandse Zaken dateert dan ook van 10 maart 2008, van na de asielaanvraag, en één dag voor de bestreden beslissing en heeft betrekking op toeristen die naar Tibet willen reizen en niet op Chinezen, zodat verzoeker geenszins dienstig kan verwijzen naar voornoemd advies. De berichtgevingen van Amnesty International werden, naar verzoekers eigen zeggen, gepubliceerd op 18 maart 2008, dus na het nemen van de bestreden beslissing zodoende dat de verwerende partij met de berichtgevingen van Amnesty International dan ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij kon aldus terecht tot de conclusie komen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat hij reeds lange tijd wordt gezocht door de politie, dat hij monnik is geweest en een gelovig man is, dat hij een fervente aanhanger is van de Dalai Lama en dat deze gegevens ingevolge de berichtgevingen van Amnesty International en het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken blijkbaar voldoende zijn voor de Tibetaanse overheid om over te gaan tot arrestaties, foltering en/of andere onmenselijke behandelingen. Verzoeker is van mening dat hij door het bevel om het grondgebied te verlaten een groot gevaar loopt om onderworpen te worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en/of straffen.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar rapporten van Amnesty International waaruit blijkt dat betogende monniken in detentie werden genomen. De loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofdte een schending is van artikel 3 EVRM. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.